

Лілія СОЛОДКА – поетка, прозаїк. Народилася 13 липня 1997 року в селі Загребеллі Чорнухинського району Полтавської області. Навчалася в Мелехівському НВК, закінчила школу зі срібною медаллю. 2015 року стала студенткою факультету філології та журналістики Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка, де нині навчається на 4 курсі, здобуваючи фах учителя української мови та літератури й учителя іноземної мови та зарубіжної літератури. Навчається на відмінно, активно займається дослідницькою роботою, бере участь у конференціях молодих учених, має близько десяти наукових публікацій. 2018 року посіла I місце в обласному етапі VIII Міжнародного мовно-літературного конкурсу учнівської та студентської молоді імені Тараса Шевченка. Проїшла мовні курси в Німеччині (м. Кассель, 2018).

Як літератор працює в галузі дитячої літератури та перекладає з німецької. Має в доробку дві збірки: «Великий світ у маленьких руках», «Слово – це життя основа» (обидві – Полтава, 2018).

ДРУЖОК

Оповідання

Малий Сергійко не знав щасливого і веселого дитинства. Скільки себе пам'ятає, був він прикутий до інвалідного візка. Вдома проходило все його дитинство, навчання. Як він мріяв про те, щоб, як інші діти, ходити до школи, брати участь у різних заходах! Бо насправду був дитиною розумною і талановитою... Але натомість щодень він в'янув, наче та квіточка, і згасав. Ось знову родина збирається везти його в лікарню на обстеження, це вже їхня постійна турбота. Проте скільки не клопочуться ним батьки, а прогнози лікарів невтішні.

– Сергійку, зараз тато розігріває машину, і ми їдемо, – почув голос мами.

– А що від цього зміниться? Ми минулого тижня були, з того часу все те саме, – плачучи, сказав хлопчик.

Мама розуміла, що син каже правду, проте мусила втішати свою дитину, щоб він, бува, зовсім не занепав духом:

– Синку, ось побачиш: мене ще трішки часу, і ти ходитимеш, все в тебе буде добре, – тремтячим голо- сом промовила.

– Я вже ні на що не сподіваюся, – схлипнув Сергійко.

Родина Золотаренків поверталася з лікарні. Усі були посмучені, в машині панувала тиша. Лікарі не сказали нічого нового. У душі дитини панували безнадія й розчарування. Батькам було ще важче, адже вони бачили, як страждає їхній єдиний син.

Тато Сергійка заїхав на заправку, вийшов, а хлопчик із мамою чекали його в машині. І раптом Сергійко побачив малесеньке, худюче, брудне собача. Та ще й із пошкодженою лапкою, бо втікати від людей йому доводилося на трьох. Було помітно, що попри всі кривди воно чекало на якусь допомогу. Цу-

ценяті потрібна була ще мама, довірливо сподівалося воно й на ласку від людей. Але робітники на заправці лише буцали його ногами, і мале скавчало й деколи просто котилося в калюжу. А вже щоб дати скоринку хліба – ніхто його не помічав. Обходили, не стрічаючись із безнадійно-глибокими, повними болю і смутку очима творинки...

Сергійкове серце стискалося від болю. Чому люди, які мають все, здорові, сильні, так знущаються із бідного собачати, яке їм нічого поганого не зробило? А те скавчало, згорнувшись у клубочок. Хлопчик не стерпів: прочинив дверці машини і гукнув до робітників заправки:

– Чому ви знущаетесь з цуценяти? Чим воно вам шкодить?

– Повикидають то котів, то собак, а вони псують нам імідж фірми. Тут усякі дорогі автівки, а на фоні їх «оце». Воно нам не потрібне, хай іде звідси. Якби хоч породисте, а то якесь зачухане... – зухвало сказав робітник.

Сергійкові забило подих, він не міг більше вимовити і слова. Усе дивився на бідолашного, який не знав, куди притулитися: всі його відганяли і кричали на нього.

– Матусенько, давай заберемо цуценятко додому?

– Сергійку, ти ж бачиш, яке воно жалюгідне, блохасте, – мовила мама.

– Але я так хочу цього собачку!

– Синку, ми тобі просто сьогодні купимо породистого, гарного песика.

– Але мені не потрібен породистий, мені потрібен саме цей. Викинуті тваринки – вони настільки вірні, мамо. Він чимось схожий на мене, у нього перебита лапка. Я буду з ним гратися, це буде мій найкращий друг...

Мама побачила, що дитина починає плакати. Переговорила з татом, і вони вирішили ще дужче не засмучувати свого сина. Тож забрали цуценя додому.

– Але спершу ми поїдемо до ветлікарні, хай його оглянуть, – ухвалили.

Сергійко був такий радісний, що тваринку забрали, – де й поділася його туга після сьогоднішнього медогляду. У ветлікарні цуценяті зробили різні щеплення, на переламану лапу наклали гіпс... Тепер воно було чистеньке, охайне. Ветеринар сказав, щоб наступного тижня песика знову привезли до нього.

Золотаренки приїхали додому в піднесеному настрої. Нарешті вони почули сміх сина. Він так радів цуценяті, назвав його Дружком. Яку їжу сам їв, таку давав і своєму новому приятелеві. Говорив до нього, жалів, що в того зламана лапка. А про свою недугу потроху забував. Батьки спостерігали за цією дружбаю і тішились душею.

Вони ходили на роботу, а хлопчик тим часом залишався з бабусею. Але бабуся мала безліч хатніх справ – то прибирала, то їсти готувала, то ще щось робила й не могла весь день приділити внукові. А тепер, коли у хлопчика з'явився Дружок, усе змінилося. Сергійко з ним учив уроки: читав йому літературу й історію, а песик тихенько лежав у нього на колінцях, боячись і поворухнутися, щоб не відволікти друга... Вони разом слухали музику, Дружок міг і підспівувати. Від цього Сергійко постійно сміявся. Песик ні на мить не покидав свого рятівника; нарешті в очах тваринки з'явився вогник радості, від-

чуття любові, якої донедавна вона була позбавлена. І лапа швидко зрослася, уже можна було бігати, хоч і кульгаючи. Залишилося тільки господаря заохоти до розваг, – щоб і Сергійко з ним бігав, грався! Хлопчик і його маленький товариш, здається, без слів розуміли один одного. Учився виконувати Дружок і різні команди. Від людської любові він став гарним, навіть кращим за будь-якого породистого.

Батьки возили одночасно до лікарів і хлопчика, і песика. У Дружка процес одужання йшов успішно. А Сергійків лікар здивовано говорив:

– У моїй практиці ще подібних випадків не було. У здоров'ї пацієнта помітний прогрес. Прогнози дуже втішні. Проте я не знаю, яка цьому причина.

– Я знаю, – сказала мама, – це його Дружок так стимулює. Він постійно радісний і щасливий.

– Так, цілком можливо, – зауважив лікар. – Організм юний; думаю, скоро хлопчик буде ходити...

Минув якийсь час, і мрія стала реальністю. Сергійко тепер сам ходив до школи. Це для нього була величезна, довгоочікувана радість! Але й так само поспішав він додому, щоб швидше побачити Дружка – свого справжнього друга, який усякчас вірно чекав. Сергійко не раз повторював уже помітно підрослому домашньому мешканцеві:

– Я врятував тебе, а ти вилікував мене. Ми – найсправжніші друзі. Якби всі люди допомагали тваринам, то й самі б завжди відчували їхню підтримку...

У Дружкових очах Сергійко прочитував радість і розуміння.

